Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

10. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1861.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Lydighed mod Guds Villie. — Det evige Liv, osv.

Tale af Ældste Erastus Snow, afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 5te Januar 1860.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Pag. 149.)

Den Forjættelse have vi, at naar den Tid kommer, hvorom Skriften vidner, at Satan skal bindes og ophøre at udøve sit Herredømme over Guds Børns Hjerter i en Tid af tusind Aar, skulle de Børn, der opvoxe for Herren, ikke smage Døden, det er, de skulle ikke slumre i Jorden, men forandres i en Hast, i et Øieblik, og deres Hvile skal være herlig.

Der er saaledes en Forskjel mellem dem og os, fordi de paa hiin Tid ville opvoxe med en fuldstændigere og nøiere Kundskab om Livets og Sundhedens Love, og efterleve dem. De Fristelser og Onder, som omgive os paa alle Kanter, skulle borttages fra dem. Luftens Fyrstes nuværende Herredømme over Elementerne, hvilke ofte bringe os Død og Ulykke, skal da tilintetgjøres; Elementerne skulle luttres og helliges; Forbandelsen, der hviler over Jorden og dens Atmosphære, skal borttages, og Mørkets Magter, som nu regjere under Himmelen, skulle fængsles til deres eget Sted og Menneskenes Legemer skulle opvoxe til Saliggjørelse uden Synd.

Derfor skulle deres Tabernakler ikke underkastes Sygdom og Smerte ligesom vi. Der vil ingen Sygdom og Smerte være, fordi der ikke vil skee Brud paa Livets og Sundhedens Love. Der vil ikke findes nogensomhelst Slags Umaadelighed, thi der vil ingen tjenstvillig ond Aand være til bestandig at lokke og friste til Synd. Men Guds Aand vil bestandig være hos Enhver og veilede ham til det Rette, og Herrens Lov vil være skrevet i Enhvers Hjerte, saa at Ingen skal behøve at sige til sin Næste: „Dette er Veien, vandr paa den.“ Der vil ingen Djævel være til at friste paa Høire og Venstre for at lede Menneskene paa Afveie. Da de saaledes altid ere omgivne af denne gode Indflydelse, som holder dem paa den lige Vei, kunne de opvoxe uden Sygdom, Smerte eller Død.

Der vil være foregaaet en Forandring i

deres Legemer, hvilken er ligegjeldende med Døden og Opstandelsen; men de skulle ikke slumre i Jordens Støv. Deres Tabernakler skulle ikke overgives til Forraadnelse, men skulle være liig Christi Herligheds-Legeme, der aldrig kjendte til Synd, og han er den Eneste, vi have læst om, hvis Legeme ikke saae Forraadnelse, med Undtagelse af nogle Faa, som forud fik det Privilegium at undergaae denne Forandring.

Vi læse: „Enoch vandrede med Gud, og han var ikke mere til; thi Gud tog ham." Apostelen Paulus siger, at han blev forandret. Aabenbaringen given ved Joseph Smith oplyser os om, at mange Flere erholdt den samme Velsignelse i Enochs Dage.

I Mormons Bog læse vi om tre Nephiter, hvem Herren forandrede, saa at deres Legemer ikke saae Forraadnelse; men denne Forandring var eensbetydende med eller af samme Værd som Død og Opstandelse. Om en fuldstændig Forandring fandt Sted den Gang, eller om en endnu større Forandring skal foretages med dem herefter, have vi ingen bestemt Kundskab om; men Propheten Mormon tilkjendegiver som sin Mening, naar han skriver om denne Gjenstand, og siger, at det blev ham betydet ved Aanden, at der forestaaer dem en større Forandring paa den Dag, da Alle skulle forandres.

Det er ialfald tilstrækkeligt at sige, at som Følge af Adams Overtrædelse have de jordiske Elementer, hvoraf vi nyde, indpodet Forkrænkelighedens Sæd i vore jordiske Tabernakler, saa det bliver nødvendigt, at Alle undergaae den samme Forandring, hvad enten de vende tilbage til Støvet og atter opreises, eller det skeer ved den Forandring, som finder Sted i en Hast, i et Øieblik.

Det er indlysende for mig, at Straffen for vore Overtrædelser maa falde paa os selv, og at Saliggjørelse og fuldstændig Gjenløsning fra vore Synder ene kan erholdes ved at ophøre med at gjøre det Onde og lære at gjøre det Gode — ved at vende om fra den Vei, som fører til Døden, og derimod tage den, som fører til Livet. Paa denne Maade sikkre vi os Gavnet af Forsoningen, hvilken aabner Frelsens Port for alle Saadanne, og betegner os den Vei, som Christus selv vandrede paa.

Lad os følge ham. Der staaer skrevet: „Jeg er den gode Hyrde." „Den gode Hyrde gaaer ind ad Døren, men hvo, som stiger andensteds over, er en Tyv." Han kaldes ogsaa „vor Saliggjørelses Stifter" og „vor Bekjendelses Apostel og Ypperstepræst," der skal vise os Veien.

Der er eet kosteligt Privilegium, som Evangeliet skjenker dem, der troe og adlyde det, og det er, at deres Synder gaae til Doms forud. Der staaer skrevet: „Nogle Menneskers Synder ere forud aabenbare og gaae før dem til Dommen, men Nogle følge de og efter." (1 Tim. 5, 24.) Hvilke have det Privilegium at blive dømte forud? og hvem er det, hvis Synder følge efter? Alle de, som forsage sine Synder og vende sig til Herren, deres Synder gaae til Doms forud. „Hvad, strax naar de omvende sig?" Ja, naar de omvende sig og deres Vandel er saaledes, at den kan forskaffe dem Tilgivelse, ville deres Synder gaae forud for dem til Doms, det er, de erholde Tilgivelse i Forhold til hvad de kunne modtage.

Erholder jeg Tilgivelse i den Grad, at jeg kan vente at undgaae Døden? Nei; men jeg kan formedelst Tro paa Christum vinde saa meget, at Dødsstraffen bliver udsat og Livet forlænget, ligesom Tilfældet var med Ezechias fordum, hvis Liv blev forlænget femten Aar.

Der findes Hundreder og Tusinder her i

dette Territorium, hvilke have faaet deres Dages Tal forøget ved Lydighed mod Evangeliet, og som tidligere smægtede paa Sygeleiet og vare lige ved Gravens Rand; men formedelst Omvendelse og Israels Ældsters Administration blev Døden holdt tilbage og deres Liv forlænget; desuagtet blev Dødsdommen ikke tilbagekaldt, men vil falde paa alle Mennesker. Ved Tro kunne vi vinde en Frist paa nogle Dage eller i det Høieste nogle Aar til at virke i. Nogle kunne maaskee erholde det samme herlige Privilegium, som blev Enoch og Andre tildeel, nemlig ikke at slumre i Støvet, men forandres i et Øieblik og gaae over fra Dødelighed til Udødelighed, paa hvilken Maade Straffen ogsaa fuldbyrdes og Loven fyldestgjøres.

Men det behagede Gud vor Fader, at Frelseren skulde underkaste sig alle de Fristelser og Lidelser, som Kjødet er udsat for. Jeg vil ikke sige, at hans Sorg og Bedrøvelse var til Døden; den havde sit Udspring fra hans Sympathi for hans Slægtninge efter Kjødet, — jeg mener hans Faders Familie, som er her paa Jorden, for hvem han kom for at lide. Han bar vore Sorger og Bekymringer. Han tog vore Sygdomme paa sig og følte vore Svagheder. Ingen Blind eller Spedalsk anraabte ham forgjeves om Hjælp, men han udrakte sin Haand og hjalp dem og anstrengte sig for at lette deres Lidelser. Leed han nogensinde af Hunger og Udmattelse? Ja, og da hans Time nærmede sig, og han følte, at hans Endeligt var forestaaende, synes det som om alle Kjødets Svagheder forenede sig om at nedtynge ham, saa at han endog gyste ved at tømme den bittre Kalk og raabte tre Gange: „O, min Fader, er det muligt, da tag denne Kalk fra mig; dog skee ikke min Villie, men din."

Det var vor Faders Ønske, at han skulde iføres Forkrænkelighed, for at han skulde kunne fornemme Indtrykket af vore Skrøbeligheder og Følelser og i sine fremtidige Tjenester som Midler for Menneskene fuldstændig sætte sig ind i vore Omstændigheder, saa at han kunde føle Medlidenhed og have Langmodighed med vore Svagheder; men ikke for at retfærdiggjøre vore Synder. Saaledes har han ved sin Forsoning aabnet en Udvei for os, hvorved vi, efter at have udstaaet Straffen, som er Døden, kunne opreises igjen fra de Døde.

Dette er Frelsen, der er udarbeidet for os. Dette er det Haab, der fremkaldtes hos Jesu Christi Disciple ved hans Opstandelse fra de Døde, som Peter hentyder til i sit første Brevs første Capitel: „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhjertighed haver igjenløst os til et levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde, til en uforkrænkelig, ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til Eder."

Her have vi en Forjættelse om, at de Trofaste skulle erholde uforkrænkelige Tabernakler — en evig Arv i den tilkommende Verden. Men Ingen gav dem Ret til at haabe, at de skulde undgaae Straffen for deres personlige Overtrædelser; men naar de havde lidt Lovens Straf, da kunde de finde Forløsning, saa at de ikke skulde hjemfalde til evig Død.

„Salig og hellig er den, som haver Deel i den første Opstandelse," siger Skriften, „thi over Saadanne have den anden Død ingen Magt." (Aab. 20, 6.)

Den „anden Død" hvad er det? Dette jordiske Legeme maa døe, men vi have et fast og sikkert Haab om, at det atter skal opstaae fra de Døde. Denne Død kan jeg nok taale: jeg kan udholde de kortvarige Lidelser, jeg skal gjennemgaae i dette Liv; jeg vil forsøge paa ikke at klage, dersom jeg blot maa have Haab om at undgaae den anden Død. Hvad menes dermed? I Johannis Aabenbaring

findes mange Henlydninger til en Sø af Ild og Svovl, som er den anden Død, hvor Ormen ikke døer og Ilden ikke udslukkes, hvor der ingen Ende er paa de Ulykkeliges Lidelse. Der er mange Steder i Skriften, hvor den anden Død omtales.

Der er en Aabenbaring i Pagtens Bog, som efter mine Begreber er tydeligere end hvad jeg nogensinde har læst i Bibelen om denne Gjenstand. Det er den Aabenbaring, i hvilken vor Fader taler til os om Adams Overtrædelse, og Døden, der hjemsøgte ham paa Grund af samme. Han hjemfaldt til en aandelig Død, thi det, som var aandeligt, var først, og sidenefter kom det, som var jordisk. Atter siger Aabenbaringen: „Det Sidste skal blive det Første og det Første det Sidste."

Den aandelige Død er den, hvortil de Ugudelige dømmes, naar han siger: „Gaaer bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt for Djævelen og hans Engle." I kunne læse denne Aabenbaring i Pagtens Bog, naar I komme hjem.

Den anden Død er en aandelig Død. Er Meningen den, at Aanden skal døe? Enhver kan gjøre sine egne Slutninger ligesaa vel som jeg i dette Stykke. Eders Traditioner ere maaskee af den Slags, at Eders Tanker ikke gaae i samme Retning som mine; men jeg kan ikke begribe nogen anden aandelig Død end Opløsning. Naar man taler om det jordiske Tabernakels Død, mener man Tabernaklets Opløsning — det ophører at virke, smuldrer hen og vender tilbage til de oprindelige Elementer.

Jeg antager, at Benævnelsen „Død" er anvendelig paa Aanden paa samme Maade. Enten den nu bestaaer i en Opløsning af Aanden, eller i at denne Aand maa tilbringe en evig Tilværelse i Qval og Pine, hvilket jeg ikke troer, er dog een Ting vist: Haabet om Forløsning og evigt Liv er for bestandig tilintetgjort for dem, som hjemfalde til den anden Død.

Dette er en Forbandelse over dem, som aldeles hengive sig til al Slags Ugudelighed og Vederstyggelighed — som have syndet saa meget, at de ikke længere have noget Krav paa Livet: de have begaaet den Synd, der er til Døden, for hvilken der ingen Tilgivelse findes, hverken i denne eller i den tilkommende Verden.

Nogle have den Tanke, at den af Johannes omtalte Sø, hvori de Ugudelige skulle kastes, virkelig er en flydende Sø af Ild og Svovl, hvor de skulle lide en evig Ilds Straf, uden mindste Mulighed for dem at blive fortærede eller forandrede. Jeg optager ikke Skriftens Ord i denne Betydning; thi Frelseren siger: „Frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede." Helvede er et Udtryk, som kan anvendes paa forskjellige Ting paa forskjellige Steder; men i dette Skriftsted er det indlysende, han sigter til Sjælens saavel som Legemets Ødelæggelse.

Disse Ting fremsætter jeg ikke som Lærdomme, hvorved Eders Samvittighed bindes, men blot som mine egne, personlige Anskuelser om den hellige Skrift med Hensyn til den anden Død.

Een Ting have vi lært baade af de gamle og nyere Abenbaringer, nemlig, at der findes Individer, hvilke skulle lide den anden Døds Straf, og Tanken om at vende tilbage til de oprindelige Elementer gyser ethvert Fornuftvæsen tilbage for. Instinctet i vort Indre byder os at klynge os til Livet — at bevare vor Organisation, og den største Glæde, vi have, er vort faste Haab om Opstandelsen fra de Døde. Tanken om den anden Død eller Aandens Opløsning er den forfærdeligste for Sjælen; men vor Fader har ordnet det saaledes, at vor aandelige saavel som vor

egemlige Organisme kun kan bevares og fuldkommengjøres ved Lydighed mod det evige Livs Love.

Saligt er det Barn, som bliver rettet, thi det skal lære Viisdom. Salig er den, som kræves til Regnskab for sine Synder fra Dag til Dag. Salig er Herrens Børns Forsamling og alle Hellige, som have Guds Aand hos sig, og som ved Herrens Tjenere blive dragne til Ansvar for deres Synder, hvorved de kunne blive revsede for Overtrædelser, og forbedre sig. Det er langt bedre for os Alle, at vore Synder blive bragte til Doms i dette Liv, end at lade dem henstaae til en kommende Dag.

Maa Herren hjælpe os til Omvendelse Dag for Dag, og til at underkaste os den Almægtiges Revselse, saa at vi kunne erholde det evige Liv. Amen.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 152.)

Christi Fredsregjering paa Jorden.

Bibelen. Aab. 5, 10. „Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regjere over Jorden."

Ez. 37, 25. „Og de skulle boe i Landet, som jeg gav min Tjener Jacob, og som Eders Fædre boede udi; og de skulle boe der, de og deres Børn og deres Børneborn til evig Tid, og David, min Tjener, skal være deres Fyrste evindeligen.

26 V. „Og jeg vil gjøre Freds Pagt med dem, det skal være dem en evig Pagt; og jeg vil sætte dem og formere dem, og sætte min Helligdom midt iblandt dem evindeligen.

27 V. „Og mit Tabernakel skal være hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de, de skulle være mit Folk.

28 V. „Og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindeligen."

Ez. 43, 5. „Og Aanden opløftede mig og førte mig til den inderste Forgaard; og see, Herrens Herlighed fyldte Huset.

6 V. „Og jeg hørte en Tale til mig af Huset, og der var en Mand, som stod hos mig.

7 V. „Og han sagde til mig: Du Menneskes Søn! denne er min Thrones Sted, og mine Fødders Saalers Sted, der hvor jeg vil boe midt iblandt Israels Børn evindeligen; og de af Israels Huus skulle ikke ydermere besmitte mit hellige Navn, hverken de eller deres Konger, med deres Horeri og deres Kongers døde Kroppe paa deres Høie."

Aab. 20, 4. „Og jeg saae Throner, og de satte sig paa dem, og Dom blev dem given; og jeg saae deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet Dyret, ei heller dets Billede, og ikke havde taget Mærket i deres Pande og paa deres Haand; og de bleve

levende, og regjerede med Christo de tusinde Aar.

5 V. „Men de andre Døde bleve ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar fuldendtes. Denne er den første Opstandelse.

6 V. „Salig og hellig er den, som haver Deel i den første Opstandelse; over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Christi Præster og skulle regjere med ham tusinde Aar."

Aab. 21, 3. „Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: See, Guds Paulun er er hos Menneskene, og han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.

4 V. „Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere, thi det Første er veget bort."

4 Moseb. 14, 21. „Jorden skal fyldes med Herrens Herlighed."

Ps. 37, 11. 22. 28. „De Sagtmodige skulle arve Jorden og forlyste sig over stor Fred. — Hans Velsignede skulle arve Landet. Herren elsker Ret og skal ikke forlade sine Hellige; de skulle bevares evindeligen.' 67, 8. „Gud skal velsigne os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham." 82, 8. „Gud! gjør Dig rede, døm Jorden; thi Du skal arve alle Hedningerne."

Es. 11, 6. 9. „Og en Ulv skal holde sig til et Lam," osv. — „Thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." 35, 1. 10. „Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose. — Herrens Forløste skulle komme til Zion med Frydesang, og Sorg og Suk skal flye fra dem." 52, 10. „Alle Jordens Ender skulle see vor Guds Salighed." 60, 1. 21. „Gjør Dig rede (Zion), bliv oplyst; thi dit Lys er kommen, og Herrens Herlighed er opgangen over Dig. — Dit Folk skal eie Jorden evindeligen." 61, 11. „Herren skal lade Retfærdighed opvoxe for alle Hedninger." 65, 21-25. „De skulle bygge Huse og boe deri, og plante Viingaarde og æde deres Frugt. — Som Træets Dage skulle mit Folks Dage være, og mine Udvalgte skulle lade deres Hænders Gjerning blive gammel. De skulle ikke arbeide forgjeves, og ikke føde med Forskrækkelse. - Og det skal skee, forend de raabe, da vil jeg, jeg svare; naar de endnu tale, da vil jeg høre. En Ulv og et Lam skulle fødes tillige, og en Løve skal æde Halm som en Oxe, og en Slanges Spise skal være Støv; de skulle ikke gjøre Ondt, ei heller fordærve paa min Helligheds hele Bjerg, siger Herren."

Hab. 2, 14. „Jorden skal fyldes med Herrens Ære, som Vandene skjule Havets Bund."

Sach. 14. 9. „Herren skal være Konge over al Jorden."

Matth. 6, 10. „Til os komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden."

Luc. 1, 33. „Han (Christus) skal være Konge over Jacobs Huus evindelig, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige."

Heb. 4, 9. „Altsaa er der en Sabbathshvile tilbage for Guds Folk."

Aab. 11, 15. „Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." 21, 2. „Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at nedstige af Himmelen fra Gud." 21, 24-27. „Og Folkeslagene af de Frelste skulle vandre i dens Lys, og Jordens Konger føre deres Glands og Herlighed til den. Dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen, og Nat skal der ikke være. Og de skulle føre Folkenes Glands og Herlighed til den. Intet Ureent skal

komme ind i den, ei heller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, der ere skrevne i Lammets Livsens Bog."

Mormons Bog. Nephi, 9, 9. (Side 481.) „Og det skal skee, at jeg vil grundfæste mit Folk, o Israels Huus. Og see, dette Folk vil jeg grundfæste i dette Land (Amerika) til at opfylde den Pagt, som jeg gjorde med Eders Fader Jacob; og det skal blive et nyt Jerusalem. Og Himmelens Kræfter skulle være midt iblandt dette Folk, ja, jeg vil endog selv være midt iblandt Eder."

Ether 6, 1. (Side 547.) Efterat Vandet var gaaet tilbage fra dette Land, blev det et ypperligt Land fremfor alle andre Lande, et af Herren udvalgt Land, hvorfor Herren vilde have, at alle Mennesker, som boe derpaa, skulde tjene ham; og det var Stedet, hvor det nye Jerusalem, hvilket skulde komme ned af Himmelen, og Herrens Helligdom skulde være. Ether saae Christi Dag, og han talede om et nyt Jerusalem i dette Land; han talede ogsaa om Israels Huus og om det Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og være en hellig Stad for Herren, hvorfor det ikke kunde være det nye Jerusalem; thi det havde været til i ældre Tid, men det skulde blive opbygget igjen og blive til en hellig Stad for Herren; og det skulde blive opbygget til Israels Huus; og at et nyt Jerusalem skulde blive bygget i dette Land til det Overblevne af Josephs Sæd, paa hvilke Ting der har været et Forbillede; thi som Joseph bragte sin Fader ned til Ægypti Land, ligesaa døde han der; hvorfor Herren bragte en Levning af Josephs Sæd ud af Jerusalems Land, at han kunde være barmhjertig mod Josephs Sæd, at de ikke skulde omkomme, ligesom han var barmhjertig mod Josephs Fader, at han ei skulde omkomme; hvorfor det Overblevne af Josephs Huus skal boe paa dette Land, og det skal være deres Eiendomsland. Og de skulle opbygge en hellig Stad til Herren, liig det gamle Jerusalem; og de skulle ikke mere beskjæmmes, indtil Enden kommer, naar Jorden skal forgaae. Og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord; og de skulle være liig de gamle, men de gamle ere forgaaede, og Alt er bleven nyt."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Det er med stor Interesse vi iagttage de hurtige Omvæltninger, som finde Sted i den politiske Verden. Tvedragtsaanden kan ikke længere beherskes, men aabenbarer sig i en hidindtil næsten ukjendt Grad blandt Nationerne. Rygter om Krig høres fra alle Kanter; uhyre Anstrengelser gjøres for at bringe alle Slags Ødelæggelsesvaaben til den høieste Fuldkommenhed, saa de kunne anrette den størst mulige Fordærvelse, naar de komme i Anvendelse, og usædvanlig store Skatter paalægges Folkene i de forskjellige Nationer, for at Regenterne kunne være istand til at udruste og underholde deres Armeer. At disse Krigsforberedelser opsluge Nationernes Finantser, er endda ikke det værste; men Tusinder og Titusinder af vor himmelske Faders Sønner, hvilke udgjøre Landenes fornemste Kraft og Støtte — Mænd, som ere i

deres Manddoms fulde Kraft, maae forlade deres fredelige Sysler og indøves til Krig for paa deres jordiske Fyrstes Vink at drage til Kamp mod deres Medbrødre, hvorfra de maaskee aldrig eller som Krøblinger vende tilbage til deres Fædrenearne. Mange af dem maae forlade en elsket Hustru og sine uskyldige Smaa, der see hen til dem for dagligt Brød, men som tilsidst dømmes til den tunge Skjebne, at maatte søge det hos en kold og ufølsom Verden.

Atter, hvormange Forældres skjønne Forhaabninger om fremtidig Lykke tilintetgjøres ikke ved Tabet af deres Sønner — deres Alderdoms Støtte? Hvo kan betragte denne sørgelige Tilstand, uden at gribes af Rædsel — naar man forestiller sig de uhyre Offre af Menneskeliv og den Nød og Jammer, som er en uundgaaelig Følge heraf? Hvo er vel saa aldeles blottet for al Menneskekjærlighed, at han ikke føler Medynk med sine Medmenneskers Ulykker og ønsker, at det Onde maatte afvendes?

At maatte ihjelslaae sin Broder blot for at tilfredsstille en Herskers Lune, eller for at hevne en virkelig eller indbildt Fornærmelse, for at udvide hans Lands Grændser, eller for at tiltvinge sig Indrømmelser til Fordeel for sit Lands Handel og Skibsfart, osv.! I Sandhed, Tidernes Tegn vise tydeligt, at Fordærveren er i Activitet, og endog Elementerne ere satte i Bevægelse for at udføre deres Deel af det uhyggelige Ødelæggelsesværk, som er paabegyndt.

De Hellige, som vandre i den Hellig-Aands Lys, kunne bedømme Tidernes Tegn og Begivenheder, der nu finde Sted. Herrens Værk ruller stærkt fremad, og hans evige Raadslutninger fuldbyrdes paa Jorden. Hans Hellige ere ikke som dem, der have Øine og see ikke, Øren og høre ikke, men de bestræbe sig for at være beredte for enhver indtræffende Begivenhed, og det tilkommer dem, og i Særdeleshed Præstedømmet, at advare deres Medmennesker om, hvad den nærmeste Fremtid vil bringe. Der har aldrig været nogen gunstigere Tid for Evangeliets Forkyndelse end nu; thi det er en Kjendsgjerning, at Aanden arbeider kraftigt i disse Lande paa mange oprigtige Mænds og Qvinders Hjerter, hvilke søge efter Sandheden og ønske at forsage deres Synder og være Guds Befalinger lydige. Derfor oploefter Eders Røst, I Herrens Tjenere, og opmuntrer Eders Landsmænd til Omvendelse og til at annamme Saliggjørelsens Evangelium, at de maae undflye den Almægtiges Straffedomme, der ere ifærd med at udøses over de Ugudelige, og erindrer, at Eders Vidnesbyrd vil være til Frelse eller Fordømmelse for Enhver, som hører det. Derfor hviler der et stort Ansvar paa Eder. Ærer det hellige Præstedømme, hvilket er bleven gjengivet til os; lever for Annammelsen af den Hellig-Aand, at den kan udvikle enhver Sjælsevne hos Eder, og stoler paa Guds Bistand i ethvert retfærdigt Anliggende, saa at Viisdom maa vorde os tildeel og kan ligge til Grund for enhver af vore Handlinger, hvad enten de bestaae i Evangeliets Forkyndelse, i Administrationen af dets Ordinantser eller i at præsidere over en større eller mindre Deel af Herrens Gjerning, hvortil der udfordres Mænd af en bestemt Charakteer, men som dog paa samme Tid maae besjæles af Barmhjertighed og Mildhed i alle deres Foretagender.

Brev fra Utah.

(Fra „Millennial Star".)

Store Saltsøstad den 4de Decbr. 1860.

Præsident George Q. Cannon.

Kjære Broder! Siden De forlod os, have vi havt meget rolige og fredelige Tider her. Vi have ikke havt saadanne Spektakler og Optoier, som saa ofte fandt Sted for et Aars Tid siden, medens Tropperne vare her. Hvad Camp Floyd angaaer og de Soldater, hvilke endnu ere stationerede der, høre vi saa lidt derom, at man skulde troe, det er Noget, som tilhører en „længst forsvunden" Tid. De mørke, ildevarslende Skyer, som i de sidste tre Aar truende have hængt over os, ere nu adsplittede, og det klare Sollys strømmer ned i de Helliges glade Hjerter, hvilke med Taknemmelighed anerkjender vor himmelske Faders Godhed, som vender de Ugudeliges onde Planer og Rænker til Gavn og Velsignelse for sit Folk. Om nogensinde et Folk paa Jorden har havt Grund til at glæde sig ved Forsynets stadige Naade, da have vi fremfor alle Andre mangfoldige Aarsager dertil, og det glæder mig inderligt at see, at Mange begynde at forstaae dette. At sige, at dette Folk voxer i Tro og Tillid til Gud og Præstedommet, er et Udtryk, som jeg ikke holder af at bruge, hvor sandt det end er; thi fra den første Gang jeg fik Kundskab om Livets og Saliggjørelsens Grundsætninger, som de aabenbaredes ved vor dyrebare Prophet, Martyren Joseph, har jeg aldrig seet, hørt, læst, følt eller tænkt Noget, der var istand til at kaste Tvivl i min Sjæl, hverken om det evige Evangeliums Sandheder, der læres i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, eller hvad vore Lederes Myndighed, Retskaffenhed, Reenhed eller Værdighed angaaer. At antage, at den Mand, hvem Gud ophøier til den ansvarsfulde Stilling at bestyre hans Rige i denne sidste Huusholdning, skulde kunne lede hans Hellige vild, er efter min Mening en Fornærmelse mod Guddommen. Gud har oprettet et Rige, som skal bestaae evindelig, og for hvilket alle andre Riger tilsidst maae boie sig — et Rige, der ei skal gaae tilgrunde, men voxe i Kraft, Ære, Indflydelse, Velstand og Herlighed, indtil alle Jordens Riger blive Guds og hans Salvedes. Dets Skjebne fører det bestandig fremad og opad, og alle over- og underjordiske Magter forenede kunne ikke standse dets Fremgang et eneste Dieblik. Tidligere Erfaring har beviist dette, og fremtidig Erfaring vil stadfæste det end mere. Daniels Ord, „det skal bestaae evindeligen," ere sanddrue, og at antage, om blot for et Dieblik, at Gud skulde tage en Mand til at bestyre et saadant Rige og til at udføre en saa stor Gjerning, til hvem han ikke havde den fuldkomneste Tillid, naar han havde alle Jordens Beboere at vælge blandt, er høist taabeligt, og den naturlige Slutning, jeg kommer til, er, at dersom Gud har saa megen Tillid til en Mand, at han vil anbetroe ham Bestyrelsen af et saa stort og herligt Rige, bør jeg have Tillid nok til den samme Mand og ubetinget lade mig lede af ham. I Sandhed, vi ere kun svage og kortsynede Skabninger!

Nu kan De see, hvor taabeligt det var af mig at skrive Dem til. Jeg begynder jo at prædike for Dem om Ting, som sandsynligviis ikke ere af saa stor Interesse for Dem, da De er saa velbekjendt med dem, som andre Ting kunde være; men det er

mig en Glæde at tale om dette Riges Fremgang, Urokkelighed, Varighed og herlige Fremtid.

Siden De reiste herfra, ere flere kjære Venner afgaaede ved Døden, blandt hvilke jeg skal nævne John G. Lynch, Secretair i Skifteretten, en haabefuld Yngling med gode Anlæg og høit agtet af Enhver, der kjendte ham. Dr. Darwin Richardson har ogsaa forladt os — atter en meget fortjenstfuld Mand; ligeledes er Mrs. Catharine Clawson gaaet til Hvile, og i Morges hensov Sara Ellen Kimball, en Datter af Præsident Heber C. Kimball. Men det sørgeligste Dødsfald, som er indtruffet her, er George A. Smiths ældste Søn Georges. Han blev dræbt af Novajo Indianerne, medens han var paa en Opdagelsestour i de nordlige Egne af New Mexico. Dette var et haardt Slag for hans Forældre og Venner. De har udentvivl læst de nærmere Omstændigheder ved denne bedrøvelige Tildragelse i „Mountaineer" af 1ste Decbr. Vi have for Tiden mindre Sygdom end for nogle Maaneder siden, og vi haabe, at det Værste nu er forbi. Dog, naar vi sammenligne vore nuværende Smaalidelser med hvad vi tidligere have gjennemgaaet i Staterne, indsee vi, at vi have Meget at være taknemmelige for.

Husker jeg ret, besøgte De nok Weber Kulmine, medens De var her. Hvis saa var, da veed De for endeel af hvor stort Værd den er for Indbyggerne i dette County. Kullene ere af en meget god Qvalitet og foretrækkes for Trækul af vore Smede. Mange have bestilt Rister til deres Ovne for at kunne brænde Kul i Værelserne. For Nærværende sælges de for 25 til 30 Dollars pr. Ton,*) men naar den nye Vei bliver færdig, antager jeg, de ville blive solgte for 20 Dollars pr. Ton, hvilket udentvivl i Løbet af et Aars Tid vil skaffe det fortrinlige Brændematerial en god Afsætning, især her i Byen og Omegn. Brænde er meget vanskeligt at erholde, medmindre man henter det langveis fra, hvorfor denne Kulmine er af større Værd for Befolkningen, end om den var af Guld. Kullaget siges at være elleve Fod tykt, og vil efter forstandige Mænds Skjønnende afgive Brændsel nok for mindst et hundrede Aar — et Tidsrum, som sandsynligviis er mere end tilstrækkeligt for Fuldbyrdelsen af alle vore Planer, thi hvis man kan dømme efter den Aand, der nu synes at indvirke meest paa Præsident Young, skulle ikke alle de Sidste-Dages Hellige blive her evindelig. Han taler meget om Jackson County, Missouri.

Vor Høst har i det Hele taget været meget god, og endskjøndt vi ikke kunne afhænde vort overflødige Korn, hører man dog kun Faa klage. Der spores en større Iver blandt Befolkningen for at bygge Magaziner, hvor man kan opbevare sit Korn, end nogensinde tilforn. De Hellige begynde at lægge Mærke til Tidernes Tegn i Staterne, og begynde at forstaae, at den Nations Undergang er nær forestaaende, som først banlyste Guds Rige fra sine Grændser, og dernæst søgte aldeles at udrydde det. Da Gud i de tidligere Uddelinger var saa omhyggelig for at stadfæste sine salvede Tjeneres Ord, Forjættelser og Prophetier, er det da ikke meget fornuftigt at antage, at han ogsaa i denne den største af alle Uddelinger — Tidernes Fyldes Huusholdning, vil opfylde sine salvede Tjeneres Forudsigelser til den mindste Tøddel? Jo, visseligen; ikke et Ord af hvad som er talt med Aandens Kraft og Myndighed, skal falde til Jorden. Jeg er glad ved at kunne sige Dem, at de forskjellige Qvorumer af de Halvfjerds tage virksom Deel i Opbevarelsen af vort Korn,

*) 1 Ton er lidt over 20 Centner.

og naar de tage fat paa Noget, veed De, at de kunne bringe Folk i Activitet.

Af Aviserne fra Østen (som vi modtage to Gange ugentlig med Expres) see vi, at der hersker en meget ophidset Stemning i Staterne, siden Lincoln blev valgt til Præsident; men uagtet De er adskilt fra Ophidselsens og Revolutionens Skueplads med et 3,000 (engl.) Mile bredt Hav, kan De dog erholde ligesaa tidligt Efterretninger derfra som vi. Begivenhederne i Staterne synes at udøve en vis Indflydelse paa Folket her, og man hører ofte det Spørgsmaal blive fremsat: „Vil Unionen blive opløst? og hvis saa, hvad vil Følgerne blive?" Dette er et meget vigtigt Spørgsmaal, som jeg ikke vil paatage mig at besvare. Men da jeg har været bosiddende i de Forenede Stater en tyve Aars Tid, hvor man har Lov og Ret til at gjætte, tager jeg mig den Frihed at „gjætte," at Unionen vil være opløst inden mange Maaneders Forløb, og at Følgerne blive en Borgerkrig, der vil ledsages af saadanne Blodbad, Myrderier og Ødelæggelser, som dette Lands Historie for de sidste 1600 Aar ikke kan opvise. Den Nation, som saa grusomt har fordrevet Guds Folk fra sin Midte, efter koldblodigt at have været Vidne til to af de ædleste og bedste Mænds Martyrdød, hvilke nogensinde have levet, Mænd, som offrede sig aldeles for Guds Sag, Guds Rige og Guds Folk, og som tilsidst, for at drive sit Tyranni og sin Hevnlyst til det Yderste, sendte endeel Officerer hertil for at undertvinge et fredeligt og uskyldigt Folk med Vaabenmagt (Officerer, der ei fortjente Navn af Mennesker, men som vare vel skikkede til at repræsentere den Nation, der sendte dem), og lod dem true os med fuldstændig Udryddelse — den Nation, siger jeg, maa tømme den bittre Kalk til selve Bærmen, som den har iskjenket for Guds Folk, men som et stedse vaagende Forsyn afvendte fra os. De maae drikke den, og vee, vee, vee enhver Søn af Adam, som er en bitter Fjende af Gud og hans Rige og har søgt at omstyrte det!

Nogle af vore oplyste Mænd sige, de troe ikke, at de Forenede Staters Undergang er saa nær forhaanden, da dette Folk ikke er beredt endnu. Mit eneste Svar hertil er, at i Parabelen om de ti Jomfruer siger Christus, at da Anskriget lød: „Brudgommen kommer; gaaer ham imøde!" var kun Halvparten af dem beredte og havde Olie i deres Lamper. Ventede Frelseren paa dem, indtil de bleve færdige? Nei. Han kom, og Døren blev tillukket. Alle de Hellige kjende denne Parabel.

See nu prædiker jeg igjen; men da Arket næsten er fuldskrevet, maa jeg standse. De Hellige her føle særdeles vel, og jeg har aldrig seet Præsident Young være mere tilfreds end nu.

En kjærlig Hilsen til Dem, Brødrene Lyman og Rich, og Enhver, der har faaet en Gnist af Velvillie for Guds Rige.

Deres Broder i Evangeliet,

William Clayton.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1838. (Fortsat fra Side 157.)

Mandagen den 12te. Det første Retten foretog sig var at udsende en Skare bevæbnede Mænd for at indkalde Vidner, uden Bemyndigelse af Fredsdommeren.

Tirsdagen den 13de bleve vi fremstillede for Skranken. Austin A. King præsiderede og Thomas C. Burch var Statsadvocat. Vidnerne bleve førte ind og tagne i Eed, tvungne dertil med Bajonetten.

Dr. Sampson Avard var den første, der bragtes for Retten. Han havde tidligere sagt Mr. Oliver Olney, at dersom han (Olney) ønskede at redde sig, maatte han sværge imod Kirkens Ledere, da det var disse, Retten ønskede at fælde, og dersom han blot vilde gjøre Eed imod dem, skulde de ikke (det vil sige hverken Retten eller Pøbelen) gjøre ham Fortræd. „Jeg vil gjøre det," vedblev han, „for at frelse mit Liv, thi i modsat Fald vilde de myrde mig." Denne Indledning er nok til at vise Beskaffenheden af hans Vidnesbyrd, og han aflagde Eed netop som han havde sagt, udentvivl tænkende, at det var det fornuftigste, han kunde gjøre, for at indsmigre sig hos Pøbelen.

Følgende Vidner bleve forhørte til Bedste for Staten, af hvilke mange svore efter det samme Princip som Avard, om man kan dømme efter deres Vidnesbyrd, nemlig: Wyat Cravens, Nehemiah Sale, Capitain Samuel Bogart, Morris Phelps, John Corrill, Robert Snodgrass, George Waldton, George M. Hinkle, James C. Owens, Nathaniel Carr, Abner Scovell, John Cleminson, Reed Peck, James C. Owens, der examineredes om igjen, William Splawn, Thomas M. Odle, John Raglin, Allen Rathbun, Jeremiah Myers, Andrew F. Job, Freeburn H. Gardner, Burr Riggs, Elisha Camron, Charles Bleckley, James Cobb, Jesse Kelly, Addison Price, Samuel Kimball, William W. Phelps, John Whitmer, James B. Turner, George W. Worthington, Joseph H. McGee, John Lockhart, Porter Yale, Benjamin Slade, Ezra Williams, Addison Green, John Faylor, Timothy Lewis og Patrick Lynch.

Søndagen den 18de. Medens vor Sag blev behandlet, gav General Wilson følgende Tilladelse i Davies County:

„Jeg tillader følgende Personer som en Committee for Mormonerne at passere frem og tilbage i og igjennem Davies County i lovlige Forretninger anstundende Vinter, nemlig William Huntington, John Read, Benjamin S. Wilber, Mahue Hillman, Z. Wilson, C. C. Gaylord, Henry Herriman, Daniel Stanton, Oliver Snow, William Earl, J. H. Hale og Henry Humphrey.

For R. Wilson,
Commanderende
Brigadegeneral
F. G. Cochun,
Adjutant.

Den 18de Novbr. 1838."

Vi bleve opfordrede til at opgive Navnene paa vore Vidner, og vi nævnte en fyrretyve til halvtredsindstyve Stykker. Capitain Bogart blev udsendt med et Compagni Soldater for at skaffe Vidnerne tilveie; men han arresterede Alle, som han kunde finde, kastede dem i Fængsel og det tillodes os ikke engang at see dem.

Vi bleve atter paa den haanligste Maade opfordrede til at navngive vore Vidner, hvorpaa vi nævnte nogle Andre, men ogsaa de bleve kastede i Fængsel, det vil sige, saamange, de kunde finde.

Imidlertid stillede Malinda Porter, Delia F. Pine, Nancy Rigdon, Jonathan W. Barlow, Thoret Parsons, Ezra Chipman og Arza Judd, jun. sig frivilligt for at vidne til vort Forsvar og bleve tagne i Eed; men de bleve med Trusler hindrede i at sige saameget Sandhed, de ønskede. Vi saae en Mand ved Navn Allen staae ved Vinduet; vi vinkede ad ham og han toges i Eed; men da hans Vidnesbyrd ikke var efter Rettens Ønske, styrtede Flere ind paa ham med deres Bajonetter, saa han maatte flygte derfra, forfulgt af tre Mænd med skarpladte Geværer, og det var med Nød og neppe han slap fra dem med Livet. Det vilde ikke være os til nogen Nytte at fremføre flere Vidner, selv om vi kunde have faaet dem.

Paa denne Maade fortsattes Skinforhøret Dag efter Dag indtil Løverdag, paa hvilken Dag flere af Brødrene løsløbes af Dommer King ifølge Nedenstaaende:

„Indstævnte, mod hvilke Intet er beviist.

Amasa Lyman, John Buchanan, Andrew Whitlock, Alvah L. Tippets, Jedediah Owens, Isaac Morley, John T. Tanner, Daniel S. Thomas, Elisha Edwards, Benjamin Covey, David Frampton, Henry Zobristi, Allen J. Stout, Sheffield Daniels, Silas Maynard, Anthony Head, John T. Earl, Ebenezer Brown, James Newberry, Sylvester Hulett, Chandler Holbrook, Martin Alred og William Alred ere blevne løsladte af mig, da intet Vidnesbyrd er bleven fremført mod dem.

Austin A. King,
Dommer, osv.

Den 24de November 1838."

Vor kirkelige Organisation blev af Apostaterne fremstillet som et verdsligt Rige, der skulde fylde hele Jorden og undertvinge alle andre Riger.

Dommeren, der var Methodist, spurgte meget om Daniels Propheti: „I de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som skal sønderknuse alle andre Riger, men selv blive bestaaende evindelig," osv.; „og Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen skal gives den Allerhøiestes Hellige," osv., præcis som om det var Høiforræderi at troe Bibelen.

Onsdagen den 28de. Daniel Ashby, Medlem af Statssenatet, skrev til General Clark, at han havde været med i Træfningen ved Hawns Møller, hvor 31 „Mormoner" bleve dræbte og 7 af hans Parti saarede.

(Fortsættes.)

Blandinger.

De seneste Efterretninger fra Vestkysten af Afrika ere fra Sierra Leone den 21de Januar. Ifølge en Meddelelse fra et Øienvidne har den meget omtalte Menneskeoffring, som Kongen af Dahomeh vilde foranstalte til Ære for sin afdøde Fader, nu virkelig fundet Sted. Der skal være bleven slagtet 2,000, efter andre Angivelser endog 7,000 Mennesker. Den af den engelske Regjering til Kongen af Dahomeh sendte Befuldmægtigede, Consul Foota, ankom først til Kysten efterat Offringen havde fundet Sted; men han vil nu underhandle med Kongen om Afslutningen af en Tractat, hvorved han skal forpligte sig til, fremtidig ikke at foranstalte slige Menneskeoffringer.

Fra Gaeta har man omstændelige Beretninger af 9de Februar, der skildre Bombardementet som frygteligt. I Løbet af hver Time bleve 600 Bomber sendte ind i Fæstningen, altsaa 10 i hvert Minut. Den 6te sprang Granatmagazinet i Luften med et Tordenbrag, der kunde høres tyve Miglier ude i Søen, og en Masse Mennesker skal have mistet Livet derved. Fra dette Øieblik var de Beleiredes Mod brudt, skjøndt Fæstningen først overgav sig den 13de. Antallet af Krigsfangerne i Gaeta beløber sig til 11,000, deriblandt 25 Generaler.

Oversvømmelserne i Holland. Den Omsorg, som Kongen af Holland lægger for Dagen ligeoverfor hans nødlidende Undersaatter, opvækker overalt Kjærlighed og Taknemmelighed. Da han for at hjælpe de Ulykkelige ankom til Leuwen, nærmede Oldinge og Mænd, hvis Eiendomme vare gaaede tilgrunde, tilligemed deres Familier sig for at takke ham. „Jeg skal nok," sagde Fyrsten, „stræbe efter at sørge for Eder Alle og værer forsikkrede om, at jeg ikke skal hvile, førend Lykke og Velsignelse ere vendte tilbage i Eders Land." Afseet fra disse personlige Løfter, har han strax stillet 75,000 Gylden af sin Privatkasse til Disposition og i det store Lotteri, som her er foranstaltet til Gunst for Beboerne af de oversvømmede Districter, har han taget 1,000 Lodsedler og renonceret paa al Gevinst paa disse. Omfanget af Ødelæggelserne er iøvrigt saa uhyre stort, at man neppe kan vente, at Velgjørenheden vil kunne endog blot tildeels dække Skaden. Den stærke Storm, som der har raset i den senere Tid, bragte megen Bevægelse i Vandet, hvorved Husene i de oversvømmede Egne rækkeviis styrtede ind. Paa andre Steder har man selv nedbrudt Husene for med Materialierne af samme at tilstoppe Aabningerne i Digerne.

Et officielt Overslag, der er forelagt det engelske Parlament, indeholder efterfølgende Angivelser om Antallet af det Mandskab, som Flaaden i paakommende Tilfælde vil fordre i Aar, og derved tillige en Oversigt over hele Damp-Sømagten. Til 59 Linieskibe vil behøves 50,620 Mand; til 43 Fregatter 20,055; til 9 Blokskibe 5,535; til 4 jernpantsrede Skibe 1,900; til 21 Corvetter 5,690; til 95 Slupper 13,545; til 27 mindre Skibe 1,987; til 192 Kanonbaade 8,086; til 8 flydende Batterier 1,680; til 61 Transportskibe, tenders o. desl. 2,804, og til 4 Morteerskibe 840 Mand, i Alt 112,742, hvoraf 95,813 Sømænd (Officerer og Matroser) og 16,929 Marinesoldater.

Amerika. Nordcarolina har besluttet at udtræde af Unionen, hvis Forsoningsspørgsmaalet skulde mislykkes. Texas' Udtrædelse af Unionen kan ogsaa ventes med det Første.

Et Brev fra Washington af 21de Januar melder: „Den høitideligste og meest gribende Scene, som har fundet Sted i Capitoliet (den Bygning, hvori Congressen samles) under nærværende sørgelige Omstændigheder, var jeg Vidne til i Dag ved Senatorerne Davis' (Missisippi), Kirkpatricks og Clays (Alabama) og Mallorys og Yulees (Florida) Afsked fra Congressen. Oberst Davis' Afskedstale bragte Taarer i mange af Senatorernes Øine. Efterat de havde trukket sig tilbage, fremtraadte Senator Mason, en Mand, som udøver en stor Indflydelse paa Senatet, og en værdig Repræsentant for Staten Virginien, og gjorde Forsamlingen opmærksom paa den hjerteskjærende Sandhed, at „Unionen nu er opløst" og pegede paa de afgaaede

Senatores vacante Sæder som Bekræftelse paa dette Factum. Hans Bemærkninger syntes for første Gang at vække Senatorerne paa begge Sider saavel som Tilhørerne til Bevidsthed om Følgerne af de daglig stedfindende Begivenheder — Unionens Opløsning, Regjeringens Omstyrtning og en frygtelig Borgerkrig. Der herskede en saa dyb Stilhed blandt de Tilstedeværende, medens han talte, at man næsten kunde indbilde sig at høre deres Hjerter banke. De sidste fire og tyve Timers Forhandlinger i Senatet give kun ringe Haab om en fredelig Udjevning af Forviklingerne."

De sidste Beretninger fra Nordamerika pr. „Niagara," som den 18de Febr. ankom til Liverpool med Posten fra New York af 5te s. M., ere af stor Vigtighed. Den store Stat Texas, den nye og uhyre Mark for Sukker- og Bomulds-Productionen, har skilt sig fra Unionen. Det er kun faa Aar siden, at den Intrigue, hvorved Texas blev skilt fra Mexico, ansaaes for et Mesterværk af Præsident Polk og hans Cabinet. Nu er Byttet atter sluppet ud af det amerikanske Folks Hænder. — Lige saa vigtig er Efterretningen om, at Nordcarolina har besluttet at gaae med Slavestaterne, hvis en Forsoning viser sig umulig. Denne Beslutning betragtes af Mange som eensbetydende med en Udtrædelse, og nogle af de amerikanske Aviser klassificere denne Stat allerede som et Medlem af det sydlige Forbund. Af Virginiens Beslutning afhænger det, hvorvidt Maryland og Delaware træde ud, og naar dette skeer, er det utvivlsomt, at Kentucky, Tennessee og Missouri maae følge med. Naar Virginien og Maryland skille sig fra Norden, vil Staden Washington, der ligger midt imellem dem, blive sydlig Eiendom, og Fristaterne maae da opsøge en ny Hovedstad.

Ifølge en Telegraphdepesche af 12te Februar er Brudet mellem de Nordlige og Sydlige Stater blevet fuldstændigt, idet sidstnævnte, som samtidigt med Fredscongressen i Washington have holdt en Congres i Montgomery, have constitueret sig som selvstændige Fristater og valgt Mr. Jefferson Davis til Præsident. Forsoningsplanerne ere opgivne.

Poesie.

„Jeg kommer snart! Amen. Kom, Herre Jesus!"

Joh. Aab. 22, 20.

Mel. Nu Hermons Dug paa Zions Bjerge falde.

Han kommer snart, o Brødre, lad os stride,
Han kommer snart vor Konge og vor Gud,
Han kommer snart, o hvad kan Zion lide,
Han før' os seirrig gjennem Trængslen ud.
Han kommer snart, der ruller over Jorden
Et Bulder og en Smerte i dens Barm.
Hør Skrig og Graad og Krigens vilde Torden,
Og Folk mod Folk, de reise sig i Harm.

Han kommer snart — hvor skal jeg hen af Glæde —
Den Smertensmand, som hang paa Golgatha;
Jerusalem i salig Fryd vil græde,
Naar ud af Zion Herren kommer da.
Han kommer, hører Himlens Engle tysse,
Og Altrets Hellige ei raabe meer!
Og de Udvalgtes Støv i Gravens Dysse
Fornemmer, Røsten snart vil lyde der.

Han kommer, Zion, gaa i Brudedragten
Med Dands og Sange ud og Herren mød,
Han kommer, salig Hver, som staaer i Pagten
Og Jesu Tjenere i Tro adlød;
Thi de vil komme ind i Bryllupshuset
Og skue Lammets Brud og Herlighed —
Naar Babels stolte Pragt er lagt i Gruset,
De eie Evighedens Lys og Fred.

Han kommer, grib din Harpe, Zions Sanger,
Kom Olding og Du Barn paa Moders Skjød,
Kom Yngling, Mø og Hver, som eensom ganger,
Og I, som Frelse fandt i Syndens Nød,
Stem op i Sang til Lammets Priis og Ære,
Stem i, saa Echo Engles Jubel naaer!
Thi han, som slagtet blev, skal nu regjere
Med sine Hellige i tusind Aar.

Vilhelm Poulsen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.